

POSTANOWIENIE

Dnia 23 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wojciechowski

w sprawie z powództwa M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 23 sierpnia 2023 r.

na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 29 listopada 2021 r., VII Aga 835/21

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w K. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 listopada 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie zmienił wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 14 lipca 2021 r., XVII AmE 252/19 w ten sposób, że w punkcie pierwszym oddalił odwołanie w zakresie punktu drugiego zaskarżonej decyzji oraz w punkcie trzecim zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 720 zł tytułem kosztów procesu oraz orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Skargą kasacyjną z 28 marca 2022 r. M. Sp. z o.o. w K. zaskarżyła ww. wyrok w całości, wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Warszawie.

Jako przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania skarżący wskazał, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie jako bezzasadnej oraz w każdym przypadku o zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparł wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., czyli na twierdzeniu, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów prawa niepodlegających różnej wykładni i niepozostawiających sądowi swobody oceny lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi i przedstawić odpowiednie argumenty. Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie

wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2023 r., I CSK 4298/22 i tam cytowane orzecznictwo).

Wywody skarżącego nie świadczą o wystąpieniu przypadku tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Skarżący uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w pierwszej kolejności zarzucił sądowi odwoławczemu nieuprawnione dopuszczenie uzupełnienia przez organ regulacyjny motywów zaskarżonej decyzji już na etapie postępowania sądowego. Tymczasem w orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć rozpoznania sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowanie sądowe. Celem postępowania sądowego nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Do Sądu ostatecznie należy zastosowanie odpowiedniej normy prawa materialnego, na podstawie wyjaśnionej podstawy faktycznej, obejmującej wszystkie elementy faktyczne przewidziane w hipotezie tej normy. Postępowanie sądowe – przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów – jest postępowaniem kontradyktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów (por. wyrok Sądu Najwyższego: z 18 września 2003 r., I CK 81/02; z 20 września 2005 r., III SZP 2/05). W świetle powyższego uzupełnienie przez organ regulacyjny motywów, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji, na etapie postępowania sądowego, było dopuszczalne i jako takie nie stanowi w żaden sposób o oczywistej wadliwości zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku. Na marginesie jedynie należy zauważyć, że poza ogólnym zarzuceniem Sądowi Apelacyjnemu niedopuszczalnego uwzględnienia w podstawie rozstrzygnięcia nowych twierdzeń pozwanego, skarżący nie przedstawił argumentacji wskazującej,

jak zarzucane uchybienie przełożyło się na wadliwość samego rozstrzygnięcia w sprawie.

Przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie uzasadnia również wywód skarżącego, w części w jakiej zarzucił on sądowi odwoławczemu „niewykazanie” związku przyczynowego pomiędzy naruszeniem przez powoda obowiązku informacyjnego określonego w art. 43e ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz.U. 2022, poz. 1385) a negatywnymi zjawiskami zachodzącymi w sektorze paliwowym. Wywód skarżącego w tej części stanowi w istocie polemikę z przyjętą przez Sąd odwoławczy oceną skutków niewykonania przez skarżącego obowiązku informacyjnego w terminie. Skarżący nie wskazał żadnego przepisu prawa czy też zasady orzekania, która miałaby tu zostać naruszona w sposób oczywisty, a jego wywód sprowadza się do wyrażenia niezgody nie przyjętą przez sąd orzekający ocenę.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 14 ust. 2 pkt 3 w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. 2018, poz. 265).

[ms]